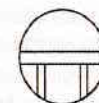

LBRIS

We know
books

Nicolae Stoie

**PASTELURILE DE LA
OCNA SIBIULUI**

EDITURA PASTEL, BRAȘOV, 2007

Cuvânt însoțitor de A.I. Brumaru	5
Prefață	13
Priveștiștea	15
De pe Dealul Ocnei	16
Îngerul de sare	17
Melancolie	18
Dimineață cu îngeri de toamnă	19
Poveste idilică	20
Metamorfoză	22
Poemul ermetic	23
Pe Figudom	24
Necropola Smite	26
Oppidum Salisfodium	27
Capsula toponimică	28
Malul Visei	29
Etimologică	30
Crucea de pe Rocoteci	32
Fânețe în Măgheruș	33
Răsfrângere	35
Floarea țigăncii	36
Colțul ierbii	37
Visul de sare	39
Lacul verde	40
Lacul fără fund	41
Pădurea de păducei	43
Sfârșit de toamnă pe Dealul Papistașilor	44

Tufă de soc în octombrie	45
Tabloul kitsch	46
Necrotomie în curtea școlii	47
Ploi de argilă	49
Contemplație	50
Epidemie de flori de brândușe	51
Cetonia aurata	52
Pe Hula lui Boldi	53
Ploi de sare	54
Cârciuma lui Bărbătoaie	55
Pavilionul fantomelor	56
Mezul iernei	58
Cripta lui Vereș	59
Cimitirul	60
Strigoii	61
Trupul înecatului	62
Lacul Honvezilor	63
Horia, Cloșca și Crișan	64
Strada Mihai Vitezul	65
Umbra lui Petöfi la Ocna Sibiului	67
Prințul Montenuova	69
Don Quijote și Sancho Panza la Ocna Sibiului	70
Efecte paronimice	75
Sunt	78
Muzeul figurilor de sare	80
Craniul de sare	82
Muntele de sare	83
Pipașa	84
Fărcălău	86
Ilieplacu-i-verzele	88

Ermionda și Anaconda	89
Doctorul Stoia	91
Cadranul de sare	92
Graal salin	93
Pastelurile lui Alecsandri	94
În loc de postfață	96
Alte mențiuni referitoare la autor	107

castanul e acum coloană de fum,
o scară de sunete ce îngână clopotul
de aer lângă apa vavilonului unde șezum
și plânsem imitându-le ploilor ropotul

ploaia de sunete umple un dâmb
cu iarba amintirii din vremea trecută
de unde fantoma cu chipul scâlâmb
ridică steagul alb pe redută

tolănită stă lângă zidu-n paragină
fantoma veselă și foarte tristă;
bea pe terasa galbenă ceai de patlagină
și contemplă priveliștea ca o turistă

Priveliștea

priveliștea e un gard în flăcări
pe deasupra trece norul de sare
și trece norul de fum
un cuc speriat își întinde acum
aripile albastre în privirile mele;
vântul îi umflă penele până la nebunie,
se aude parul din gard (cere cap)
parul roșu din gardul în flăcări:
„câți ani îmi dai, câți ani?“, strig și
copilul din amintire strigă și el
primăvara cucului adevărat,
liliacul dă-n floare (liliacul sălbatec)
și acela ascuns în pădure își încearcă
vocea verde și proaspătă de secară
până se face toamnă

de pe dealul ocnei spre șura mică
 plantațiile de hamei au pierit
 sârmele lor subțiri întinse-s acum
 de arcul memoriei și vântul sbârnâie
 cum altădată prin firele de telegraf toamna
 când șiruri de lăstuni așezate pe ele
 își încordau aripile pentru lungile zboruri
 spre capătul lumii unde știrile
 duse de firele de telegraf se innodau
 în zborul păsărilor în dărele invizibile
 lăsate pe cerul uscat ca pergamentul

sârmele plantațiilor de hamei au ajuns
 grămezi de fier vechi gata pentru topit
 firele de telegraf ruginite-s și cuvintele
 au înghețat în ele odată cu imaginile
 copilăriei în care îngerii și lăstunii
 plonjează de pe firele de telegraf
 în aerul toamnei ca într-o apă rece
 vălurind-o și făcând privesă să se tulbure
 de foșnet de aripi uscate, de sunete:
 o imagine voalată ce mai păstrează intact
 doar turnul bisericii evanghelice din Sibiu
 profilându-se-n zare printre foșnetul din aripi
 al îngerilor și al lăstunilor și peste
 fierăstrăul zimțat al munților care
 taie zarea albastră și zborul privirii

Îngerul de sare

de când mă știu îmi dă târcoale
 un înger de sare; cercuri albe descrie
 deasupra mea în aerul suprasaturat
 de aripile îngerilor din poemele cu îngerii
 ale lui v. voiculescu de aripile îngerilor
 din poeziile locuite de îngerii
 lui nichita stănescu; abia de-nfloareu
 pe săratele-mi buze cuvintele
 înger îngerelul meu și aerul se umplea
 deasupra mea de foșnet de aripi și
 norii de sare se roteau precum ulii
 cu privirile-nfipte în spatele șoarecilor
 ce aleargă toamna prin miriștea-n flăcări:
 „ia cartea, mănânc-o”, îi spun,
 „satură-te odată”, îngerului de sare din livadă
 golaș de parcă ultimii fulgi de zăpadă
 nu i s-ar mai prinde de aripi: mais ou sont,
 mă întrebă el și mestecă-n silă filele cărții
 nu lasă nimic în farfurie ca unul
 ajuns din întâmplare la cantina săracilor:
 acolo și se bagă pe gât orice, dar gâtul
 îngerului de sare e un tub de sare
 unde văzduhul când se răstoarnă
 se-aude în zori țipătul răgușit de goarnă
 scos de trompeta lui crăcea pe deal
 ori de cate ori îngerul de sare își lua zborul
 peste casele cu acoperișuri de țigla roșie

și melancolia daliei își lasă umbra
peste lumea întrebărilor fără răspuns
locuită de iscoditorul
pitit în trupul zilei cărnos și puhav
din care sevele se scurg alungate
de soarele vârstei cu razele spițe
vibrând: rotitoarea harpă a apei
ce ia înfățișarea galaxiei albastre
roata bicicletei pe care copilul
o aleargă printre ronduri de flori
iluzia concretului ca durată eternă
când cu brațul de aer venus din millo
își așează pe frunte șuvița rebelă

Dimineață cu îngeri de toamnă

doi copii prin amintirea unui lan de grâu
iarba uscată îți pune inele de aramă la glezne
pârleazuri largi de hamei se deschid și plutește
peste ogivele toamnei din gardurile de porumbar
imaginea copiilor din amintirea lanului de grâu
și miriștea arde mocnit la capătul peisajului
împodobit cu flori de grozamă și măselariță
cu frunze tăioase de greghetin și de izmă
și-nconjurat de ierburi sărate, pieptănarițe și pelin
când ceara luminii o picură sulimanul și rușulița

mergem spre marginea târgului
 umbre răsfrânte în norii de vată
 de zahăr și în oglinzile turtelor dulci
 și în ochii vitelor din târgul de vite
 cu regularitate de ceasornic ținut
 de câteva secole pe trei august; acum
 marginea târgului e talciocul de unde
 poți cumpăra îngeri pipa lui stalin
 mantaua lui hitler file din biblia
 pe care popa crăcii o luase cu el
 în vizuina de vulpe la butălău – acolo
 acum locuiește poetul, poemele lui
 le scriu melcii cu dăre subțiri de argint
 pe frunze de brusturi și de podbal
 „cum poate fi recunoscut un poet?”
 „da, am văzut și eu (îți răspund),
 aici la târg, cum poți deosebi calul bun
 de calul cel rău după o singură mișcare:
 cu degetele de la stânga-i ridici până-n
 stele buza de sus, cu alte două degete
 de la dreapta îi cobori în țărâna buza de jos
 și pe urmă încremenești o sută de ani până
 îți vezi chipul, ca-ntr-o oglindă, în fildeșul
 dinților de cal, în oglinzile turtelor dulci”
 „și-am auzit (îți spun mai departe) că banii
 banii de aur de aur se încercau prin presare
 puternică și încordată – nu între dinții calului bun,
 ci între dinții omului rău: poetul?” poetul însă,

da, poetul se recunoaște numai după...”
 „cum numai după (mă-ntrebi) după ce?”

1. după ce glonțul cântecului
 (bulgărele de carne vie al păsării
 zvâcnit spre înalt) i-a găurit inima:
 în loc bănuțului de sânge răsare
 în pieptul poetului o floare: floarea de păpădie

2. după ce pasărea-nfaptă-n lumina soarelui
 se sufocă de atâta înalt pasărea moare

3. după ce nu mai există nici pasărea-n zbor
 și nici poetul în cântec, nici cântecul

atunci, abia atunci, ai putea constata
 că tot ce ți-am spus e o poveste mult prea idilică
 pentru a-i duce de nas pe neguțătorii de cai
 pe căutătorii de aur, lumea piestriță care trece
 în fiecare an, pe trei august, prin târgul de vite
 de la ocna sibiului răsfrântă-n oglinzile
 turtelor dulci în oglinzile lacurilor sărate

în zori când am vrut să-ți recit poemul
scris la lumina lunii
despre ariciul furișat azi-noapte-n grădină
printre straturile de ceapă și pătrunjel
cuvintele s-au făcut moi ca lăptucile
și amare ca sucul de ștevie
iar limba mi s-a transformat dintr-odată
într-o frunză țepoasă de cactus

Poemul ermetic

în drumul spre mușuroi
o furnică își dă examenul la caligrafie
scrie direct pe nisipul umed
poemul ermetic
stelele cerului se îngrămădesc să-l citească
legile gravitației foșnesc deasupra
și un stol de îngeri își freacă aripile,
galaxia se stinge într-o pitică roșie